तस्येषुभिषुभिश्छित्वा द्रोणो विव्याध तावुभौ । विषाग्निज्वलितप्रख्यैरिषुभिः कृष्णपाण्डवौ ।
दृष्ट्वेष पाण्डवस्तस्य बाणैश्छेत्तुं शरासनं । तस्य चिन्तयतस्त्वेवं फाल्गुनस्य महात्मनः ।
द्रोणः शरैरसंभ्रान्तो ज्यां चिच्छेदाशु वीर्य्यवान् । विव्याध च हयानस्य ध्वजं सारथिमेव च ।
अर्ज्जुनश्च शरैर्वीरः स्मयमानोऽभ्यवाकिरत् । एतस्मिन्नन्तरे पार्थः सज्यं कृत्वा महद्धनुः । २२०
विशेषयिष्यन्नाचार्य्यं सर्व्वास्त्रविदुषां वरः । मुमोच षट्शतान् बाणान् गृहीत्वैकमिव द्रुतं ।
पुनः सप्तशतानन्यान् सहस्रञ्चानिवर्त्तिनां । चिक्षेपायुतशश्चान्यांस्तेऽघ्नन् द्रोणस्य तां चमूं ।
तैः सम्यगस्त्रैर्बलिना कृतिना चित्रयोधिना । मनुष्यवाजिमातङ्गा विद्धाः पेतुर्गतासवः ।
विस्रुताश्वध्वजाः पेतुः संच्छिन्नायुधजीविताः । रथिनो रथमुख्येभ्यः सहसा शरपीडिताः ।
चूर्णिताच्छिन्नदग्धानां वज्रानिलहुताशनैः । तुल्यरूपा गजाः पेतुर्गिर्य्याम्बुदवेश्मनां । २२५
पेतुरश्वसहस्राणि प्रहतान्यर्ज्जुनेषुभिः । हंसा हिमवतः प्रस्थे वारिविप्रहता इव ।
रथाश्वद्विपपत्त्योघाः सलिलौघा इवाद्भुताः । युगान्तादित्यरश्म्याभैः पाण्डवास्त्रशरैर्हताः ।
तं पाण्डवादित्यशरांशुजालं कुरुप्रवीरान् युधि निष्टपन्तं । स द्रोणमेघः शरवृष्टिवेगैः प्राच्छादयन्मेघ इवार्करश्मीन् ।
अथात्यर्थं विसृष्टेन द्विषतामसुभोजिना । आजघ्ने वक्षसि द्रोणो नाराचेन धनञ्जयं ।
स विक्लिन्नसर्व्वाङ्गः क्षितिकम्पे यथाचलः । धैर्य्यमालम्ब्य बीभत्सुर्द्रोणं विव्याध पत्रिभिः । २३०
द्रोणस्तु पञ्चभिर्व्वाणैर्वासुदेवमताडयत् । अर्ज्जुनञ्च त्रिसप्तत्या ध्वजञ्चास्य त्रिभिः शरैः ।
विशेषयिष्यन् शिष्यञ्च द्रोणो राजन् पराक्रमी । अदृश्यमर्ज्जुनं चक्रे निमेषाच्छरवृष्टिभिः ।
प्रसक्तान् पततोऽद्राक्ष्म भारद्वाजस्य सायकान् । मण्डलीकृतमेवास्य धनुश्चादृश्यताद्भुतं ।
तेऽभ्ययुः समरे राजन् वासुदेवधनञ्जयौ । द्रोणसृष्टाः सुबहवः कङ्कपत्रपरिच्छदाः ।
तं दृष्ट्वा तादृशं युद्धं द्रोणपाण्डवयोस्तदा । वासुदेवो महाबुद्धिः कार्य्यवत्तामचिन्तयत् । २३५
ततोऽब्रवीद्वासुदेवो धनञ्जयमिदं वचः । पार्थ पार्थ महाबाहो न नः कालव्यथो भवेत् ।
द्रोणमुत्सृज्य गच्छामः कृत्यमेतन्महत्तरं । पार्थश्चाप्यब्रवीत्कृष्णं यथेष्टमिति केशव ।
ततः प्रदक्षिणं कृत्वा द्रोणं प्रायान्महाभुजं । परिवृत्तश्च बीभत्सुरगच्छद्विसृजन् शरान् ।
ततोऽब्रवीत् स्वयं द्रोणः क्वेदं पाण्डव गम्यते । ननु नाम रणे शत्रुमजित्वा न निवर्त्तसे ।
॥ अर्ज्जुन उवाच ॥ गुरुर्भवान्न मे शत्रुः शिष्यः पुत्रसमोऽस्मि ते । न चास्ति स पुमाँल्लोके यस्त्वां युधि पराजयेत् । २४०
॥ सञ्जय उवाच ॥ एवं ब्रुवाणो बीभत्सुर्ज्जयद्रथवधोत्सुकः । त्वरायुक्तो महाबाहुस्तत्सैन्यं समुपाद्रवत् ।
तं चक्ररक्षौ पाञ्चाल्यौ युधामन्यूत्तमौजसौ । अन्वयातां महात्मानौ विशन्तं तावकं बलं ।
ततो जयो महाराज कृतवर्म्मा च सात्वतः । काम्बोजश्च श्रुतायुश्च धनञ्जयमवारयन् ।
तेषां दशसहस्राणि रथानामनुयायिनां । अभीषाहाः शूरसेनाः शिबयोऽथ वशातयः ।
मावेल्लका ललित्थाश्च कैकया भद्रकास्तथा । नारायणाश्च गोपालाः काम्बोजानाञ्च ये गणाः । २०५
कर्णेन विजिताः पूर्व्वं सङ्ग्रामे शूरसम्मताः । भारद्वाजं पुरस्कृत्य सृष्टात्मानोऽर्ज्जुनं प्रति ।